

Het verdwaalde peukje.

Auteur : Ilse Coolen

In het licht grijs gekleurde bureau van Koen Meers werd het dilemma groter.

De lompe man kon niet kiezen tussen de ham of de kaas. *“Koen! Je staat al drie uur naar dat broodje te staren ga je nu eindelijk kiezen of niet?”*

Koen zei niets en staaarde doodgewoon voort. Els opende de deur brutaal en zei kort en krachtig dat er telefoon was geweest van een bange vrouw die haar buurvrouw dood had teruggevonden.

Koen Meers kwam later aan bij het huis van de blijkbaar net niet vermoorde Miranda Peeters. Ze had een schot in haar rechter schouder maar de bloeding was snel gestopt. Miranda was overgebracht naar het ziekenhuis, bewusteloos. Ze had ook een zware klap tegen het hoofd gekregen. Meers doorzocht het huis. Zijn collega Susie die nog maar net bij het onderzoeksteam zat volgde hem op de voet, aangezien ze zelf nog niet goed wist hoe zo een onderzoek in zijn werk ging. Ze had haar vele stages zonder probleem doorlopen en haar testen waren alsmaar beter, maar, als het erop aankwam om alles echt in praktijk te brengen, was ze verloren. De mannen op het werk noemde haar dan ook *“the lost greeny”*. Het verloren groentje. Ze was redelijk verlegen en voelde zich ongemakkelijk bij haar bijnaam maar de poetsvrouw van hun vloer stelde haar gerust door te zeggen dat ze haar ook jaren lang *“cleanex”* hadden genoemd. Vreemd genoeg gaf dit haar niet echt goede hoop, ze wist immers dat haar bijnaam haar jarenlang zou achtervolgen.

Meers had weinig oog voor echte noodzakelijke elementen maar keek naar de oranje muur voor hem en zei tegen Susie: *“Hoe saai toch, oranje muren en dan die wafelijzers en opgedroogde bloemen aan de muur.”* Susie wist niet wat te zeggen en zei dus niets. Ze knikte wel maar dat zag Meers niet. Ze hadden de tijd om na te gaan of er soms nog bruikbare elementen of bewijzen lagen, maar Meers stond gewoon te kijken naar de slechte smaak van Miranda en Susie volgde zoals gewoon.

Hier stond Koen bekend om. Ogenschijnlijk nooit opletten en nooit veel werk doen, maar toch alles oplossen. Susie's oog viel op de witgeschilderde mensengroep van Miranda. Een groep in het groen geklede mensen, elk met een haarnetje op hun hoofd, een masker op hun mond, groene zakken rondom hun schoenen en plastic handschoenen, stonden rond haar en sommigen waren gehurkt aan het discussiëren. Een van de mannen die rond de tekening van Miranda stond was helemaal niet in het wit gekleed maar had een deftig maatpak aan en bestudeerde de gevonden kogel die in een proper plastic zakje lag. De kogel was door het bovenste vlees van Miranda's schouder heen gegaan en was nog steeds bebloed.

Toen Koen Meers de volgende ochtend wakker werd, bedacht hij dat hij heel weinig werk zou hebben met deze zaak. Hij kwam dus rustig aan op kantoor en kreeg verschillende bladen aangereikt. Meers moest alles op papier zien anders geloofde hij gewoon niet wat hem werd verteld. Zo had hij ooit aan een geliefde gevraagd op te schrijven dat ze wel degelijk om twaalf uur terug thuis zou zijn. Die avond kwam ze echter niet terug. Wel kwam ze enkele dagen later al haar spullen ophalen en was ze voorgoed weg... Vrouwen, ... hij zou ze nooit begrijpen ...

Op kantoor had Susie de afspraken met de verschillende instanties al gepland.

Meers besloot om eerst langs te gaan bij een van zijn beste vrienden die een en paar jaar geleden een baan had kunnen bemachtigen aan het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en

Criminologie. De man zag hem al van ver aankomen, wuifde uitbundig en liet merken dat hij welkom was in zijn kantoor. Hij ging binnen en na een fleurige “*Hoi, alles goed?*” antwoordde Meers droogjes “*Hallo*”. Dat was iedereen immers gewoon van hem. De vriendelijke man loodste Meers mee naar het “onderzoekshuis” zoals zij het noemden en samen gingen ze snel over de normale procedure die telkens weer werd gehanteerd. Op Miranda’s lichaam waren drie handafdrukken gevonden. Aangezien ze beschoten was en ook nog een zware klap op haar hoofd had gekregen, was het belangrijk te weten te komen of beide delicten door één en dezelfde persoon was begaan. Bij het buurtonderzoek hadden Susie en Koen aan de omwonenden gevraagd of Miranda met iemand ruzie had. Miranda had wel degelijk ruzie met één vrouw, haar zus, waar ze volgens de burens altijd tegen schreeuwde, en met twee mannen die er gevaarlijk dun en onaantrekkelijk uitzagen. Eén van de mannen kende ze nog van vroeger als schooljongen en ze had ruzie met hem gekregen tijdens een reünie. De andere kon niet geïdentificeerd worden. Aangezien Miranda nog steeds bewusteloos in het ziekenhuis lag, was het onmogelijk om aan antwoorden te komen. Drie handschoenen uit polyvinylalcohol werden kalm in een bokaal gezet. Koen Meers volgde aandachtig terwijl een man heel voorzichtig naging of er op een van die drie handschoenen kruittresten te vinden waren. De man vond echter niets...

Meers’ hoop om snel de oplossing voor deze zaak te vinden viel al snel aan duigen. Terug op het kantoor lag er informatie over de aard van het wapen op hem te wachten en hij besloot terug te gaan naar het huis van Miranda om deze keer grondiger naar bewijsstukken te zoeken. En hij ging niet alleen ...

Mannen in witte pakjes zochten door middel van een metalen stang met laser naar de plaats waar het schot vandaan was gekomen. Zo probeerden ze de gebeurtenissen te reconstrueren. Meers bleef even staan, net als Susie die vlak achter hem liep. Uit het ballistisch onderzoek bleek dat het schot amper van op een paar meters van Miranda vandaan afgevuurd was. Meers dacht even na, maar dat lukte niet goed omdat er een stem in zijn oor fluisterde: “*Het kan de bedoeling niet zijn geweest om haar te doden, toch?*” “*Op zo’n korte afstand had ‘ie anders wel naar haar hart gericht, niet?*” “*Maar dat deed hij niet.*” Meers antwoordde stijf, ongeïnteresseerd en kort: “*Of die vent kan niet schieten*”.

Susie vroeg zich af of Meers dat sarcastisch had bedoeld of niet.

Hij ging op de bank zitten met zijn ellebogen steunend op zijn knieën en keek verdwaald rond. Susie ging naast hem zitten en vroeg hem of hij dat sigarettenpeukje waar hij naar staaarde niet ging laten onderzoeken op speeksel.

Meers die plots opkeek had het sigarettenpeukje dat vlak voor hem lag zelf niet opgemerkt. Hij vroeg aan één van de mannen die daar aanwezig waren of die toevallig geen zakje bij zich had. Hij deed het peukje in hetzelfde soort zakje waar de kogel in had gelegen en hij liet het onderzoeken. Het peukje bracht licht in de zaak. Twee mensen hadden eraan getrokken. Eén was Miranda zelf en de andere werd geïdentificeerd als haar man. De speekseltest had dit uitgewezen. Wat ook interessant was, was dat onderzoekers aan de hand van fluoresceïne te weten waren gekomen dat op de sigaret ook kleine bloedsporen aanwezig waren die waarschijnlijk waren vervaagd door het zuigen aan de peuk. Men wist echter niet van wie het bloed was.

Foto’s van haar man waren niet moeilijk te vinden, maar de man zelf was verdwenen.

Hij was drie dagen geleden vertrokken op reis naar Hawaï, een reis die hij had gewonnen bij het kaarten.

Niemand had opgemerkt dat hij terug thuis was gekomen. In Miranda's huisje had men ook geen geschreeuw gehoord. Het was een rustige nacht geweest en Miranda kon ook niet helpen bij het oplossen van het raadsel. Zij was intussen in een diepe coma gesukkeld... Maanden zochten het team, maar zonder succes...

... drie jaar later zat Meers in zijn kantoor te werken aan een zaak over een verloren kind. Susie die zich ondertussen al veel meer op haar gemak voelde kwam binnen en zette de TV aan. *“Kijk baas, dat kan u misschien nog interessant vinden.”*

Meers zag beelden van een man die na drie jaar uit een gracht werd opgegraven. De man werd niet getoond. Meers' interesse was onmiddellijk gewekt. Het onderzoek werd gestart. Het lijk werd onderzocht en DNA onderzoek werd uitgevoerd.

Eindelijk. Ze hadden hun man gevonden! Naar alle waarschijnlijkheid had hij de avond van de moordaanslag op Miranda, een steen, die hij langs de oever had gevonden, aan zijn been gebonden, en, had die in het water gesmeten waardoor hij mee onderging, een gewisse verdrinkingsdood tegemoet. Het motief voor de moordaanslag en de zelfdoding leken, bij gebrek aan getuigen, niet meer te achterhalen. Maar, ... toen kwam er een onderwachtte wending. Miranda ontwaakte uit haar coma...

Diezelfde week nog werd zijn ondervraagd. Het bleek om een passioneel drama te gaan. De nacht van de feiten was haar man dronken thuisgekomen en was er een ruzie ontstaan. Hij had er Miranda van beschuldigd diezelfde avond naar bed te zijn geweest met zijn beste vriend. Nog steeds in razernij had hij, de volgende ochtend, het eerste vliegtuig naar Amsterdam genomen, had zich daar een valse identiteitskaart gekocht en had zich vervolgens, onder een valse naam, een zich een wapen aangeschaft. Hij was teruggekeerd met de trein, had zich onderweg volgegoten met wodka en was, nog meer dronken dan de avond daarvoor, thuisgekomen. Miranda, nietsvermoedend, had een rustige TV-avond gepland.

Toen haar man binnenkwam, had hij haar kalm gezegd dat als hij ook maar één woord van haar zou horen, hij haar zou vermoorden. Miranda, die de razernij in zijn ogen had gezien, sprong geschrokken recht, liet een gesmoorde angstkreet, waarop haar man haar, met de geweerkolf, met volle kracht op het hoofd had geslagen. Ze had nog even gewankeld en toen had hij geschoten. Miranda viel van het verhoog, stootte haar hoofd eerst tegen de laag hangende balk en viel vervolgens neer.

Dit verklaarde waarom de bult op haar hoofd zo groot was geweest : ze werd twee maal geraakt op precies dezelfde plaats.

Tot slot : Miranda geraakte erbovenop maar niet zonder er trauma's aan over te houden. Tot vandaag de dag heeft ze nooit meer een man of geliefde gewild.

En Susie en Koen Meers, konden weer een opgeloste zaak aan hun palmares toevoegen ...